

Sygn. akt II PSKP 118/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko Urzędowi Miejskiemu w W.

o nawiązanie stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 15 marca 2022 r.,

w związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt VII Pa (...),

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z 7 lipca 2020 r., uwzględniając częściowo apelację powoda, zmienił częściowo wyrok Sądu Rejonowego w G. z 28 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że nakazał pozwanemu Urzędowi Miejskiemu w W. nawiązać stosunek pracy z powodem M. C. na stanowisku strażnika miejskiego, na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości 3.354,40 zł brutto miesięcznie, a w pozostałej części oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach procesu.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pełnomocnik strony pozwanej, Urzędu Miejskiego w W., zaskarżając wyrok w części zmieniającej wyrok Sądu Rejonowego w G.. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. z

pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w tej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Odpowiedź na skargę kasacyjną wniósł pełnomocnik powoda, wnosząc o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z 4 listopada 2021 r., II PSK 191/21, Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania.

Pismem z 21 lutego 2022 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 25 lutego 2022 r., pełnomocnik strony pozwanej cofnął skargę kasacyjną. Wniósł o zwrot uiszczonych opłat od skargi kasacyjnej (w kwocie 30 zł) oraz oświadczył, że odpis pisma zawierającego oświadczenie o cofnięciu skargi kasacyjnej został nadany przesyłką poleconą na adres pełnomocnika powoda.

W terminie dwóch tygodni od przesłania pisma o cofnięciu skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego nie wpłynęło pismo pełnomocnika powoda ustosunkowujące się do tej czynności procesowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona. Oznacza to, że w postępowaniu kasacyjnym znajduje zastosowanie art. 391 § 2 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Gdy cofnięcie apelacji nastąpiło przed sądem pierwszej instancji, postępowanie umarza sąd pierwszej instancji. Zastosowanie tego przepisu do cofnięcia skargi kasacyjnej oznacza, że w razie cofnięcia skargi Sąd Najwyższy umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach postępowania kasacyjnego jak przy cofnięciu pozwu.

Pełnomocnik strony pozwanej cofnął skutecznie skargę kasacyjną. Stworzyło to podstawę do umorzenia postępowania kasacyjnego, które stało się bezprzedmiotowe.

W sprawie z zakresu prawa pracy należało uwzględnić treść art. 469 k.p.c., zgodnie z którym sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Dopuszczalność kontrolowania przez Sąd Najwyższy czynności dyspozytywnych strony przedsięwziętych w postępowaniu kasacyjnym, a zatem poza zwykłym tokiem instancji, jest kontrowersyjna. Sąd Najwyższy nie dostrzega jednak, aby cofnięcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie naruszało w jakikolwiek sposób słuszne interesy powoda jako pracownika.

Sąd Najwyższy uznał, że cofnięcie przez stronę pozwaną skargi kasacyjnej było dopuszczalne i nie wymagało zgody drugiej strony, a mając na względzie, że pełnomocnik powoda nie zgłosił – po doręczeniu mu odpisu pisma zawierającego oświadczenie o cofnięciu skargi kasacyjnej – żądania zasądzenia na rzecz powoda zwrotu kosztów (tak jak przy cofnięciu pozwu), umorzył postępowanie kasacyjne, nie rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 2 k.p.c. i w związku z art. 203 § 3 k.p.c.).

Rozpoznanie wniosku strony pozwanej o zwrot opłaty sądowej uiszczonej od skargi kasacyjnej należy do kognicji Sądu Okręgowego w G., który pobrał tę opłatę (k. 340). Zgodnie bowiem z art. 80a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłatę zwraca sąd, który ją pobrał. Zwrotów, o których mowa w art. 79 i art. 80 tej ustawy, dokonuje sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji, a sąd drugiej instancji – jeżeli opłatę pobrał. Na konto Sądu Najwyższego żadna opłata sądowa nie wpłynęła. Strona pozwana powinna skierować wniosek o zwrot opłaty do tego Sądu, na którego rachunek bankowy opłata ta wpłynęła. Sąd Najwyższy nie może dysponować wpłatami dokonanyymi na rachunek bankowy innego Sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

